

Domány András: Az élő beszéd oldottsága

2004-ben is sok jó interjú jelent meg a Mozgó Világban, ám a szerzők köre viszonylag állandó. Míg új ifjú költők vagy képzőművészek szép számban bukkannak fel a szerkesztőségben, ebben az újságírói műfajban elsősorban a megbízható régi munkatársak szerepelnek. Ez persze egyáltalán nem baj, csak annyiban, hogy mégsem javasolhatom díjazásra minden évben *Rádai Esztert*. Pedig minden évben megtehetném. Lehet a beszélgetőpartner miniszterelnök vagy tudós, Eszter mindig felkészült, pontos, felteszi a kérdéseket, amelyeket fel kell tenni, és úgy érezteti véleményét egy-egy közbevetett megjegyzéssel, hogy nem tolakszik előtérbe. Ezt az évet két kormányfői interjú foglalja keretbe: januárban Medgyessy Péterrel beszélgetett Rádai Eszter mint egy 1989-es kerekasztal-vita egyik részvevőjével – mellesleg ugyanebben a füzérben igen érdekes a közéletből mára eltűnt Andics Jenő egykori MSZMP KB-osztályvezető visszatekintése is –, decemberben pedig Gyurcsány Ferencel. Hihetetlenül tanulságos mindkét interjú. Ahogy az is, amely Fischer Ádámmal készült: látszólag csaponganak zene, politika, erkölcs között, de nagyon is világos az egésznek a gondolatmenete. Az újságíró itt tényleg olyan, mint egy másik értelmiségi, aki beszélget, közbeszól, vitatkozik, töpreng, és kihozza a kitűnő karmesterből az izgalmas gondolatokat.

A másik szerzőt, akit mindenképp méltatnom kell, sokan ismerjük, noha álnév

mögé bújik. Játék ez, hiszen voltaképpen nem rejti el kilétét, sőt minden írásban többször is leleplezi vagy hagyja leleplezni magát egy-egy célzással – végül is miért becéztek volna az egyetemi ivászatokon „sörközi”-nek egy Korsós nevű diákot? –, de hát maradjunk meg az általa kívánt fikciónál. Egyszóval ifj. Korsós Antal immár második portrészorozatáról van szó, amelyet politikus jogászokkal készít. Nem profi újságíró, de profi csevegő. Beszélgetőpartnereivel ugratják egymást, de azért vitatkozik is, ha kell. A többnyire sok évtizedes személyes ismeretség, közös tanítás vagy tudományos munka, a régi tanárookra, balhékra, kínlódásokra emlékezés olyan légkört teremt, amelyet a legkiválóbb profi újságíró sem tud. Ezért ezek a beszélgetések mindig tele vannak izgalmas részletekkel, sztorikkal, soha nem sablonosak, és a legismertebb szereplőről is megtudhatunk belőlük valami újat. Az idei névsor: Horváth Balázs, Fodor Gábor, Kiss Elemér, Torgyán József, Gálszécsy András, Toller László, Boross Péter. Igazán nem egyoldalú, és kifejezetten várom a sorozat következő darabjait, vagy akár a következő sorozatot.

Mindezek után illik eljutnom ahhoz, akit a díjra javaslok. *Pikó András* négy írással szerepelt 2004-ben, amelyek közül a júniusi számban megjelent Gerő András-interjút emelem ki. Nehéz helyzetet tükröz: ismert és tekintélyes tudósról van szó, aki jó viszonyban volt a liberális értelmiség jelentős részével, de ez a viszony megromlott. Szerencsére nem dolgom a történekekről állást foglalni, de az biztos, hogy az újságírónak ilyenkor nagyon vigyáznia kell, nehogy túlzottan erőteljes legyen a személyes véleménye. Nem szeretem, amikor egy interjú kérdései önálló publicisztikára hasonlítanak. Az más műfaj. Ugyanakkor itt éles kérdéseket kellett feltenni, szembesíteni kellett a partnert mások nem túl hízelgő véleményével. *Pikó* ezt szerintem jól oldotta meg, és nem volt igaza Gerő Andrásnak, amikor *Eörsi István* véleményének pusztá visszhangozását vetette az interjúkészítő szemére. András jól fogalmazta meg a kérdéseket, és az írott változaton is érzem az élő beszéd oldottságát. Hiszen főállásban rádiós ő, valaha kollégám a Magyar Rádióban. Tanulságos beszélgetés ez, szakmailag jól elkészítve. Végeredményben – miközben a korábban említettek lelkes dicséretét fenntartom – ezért legyen a 2004-es interjúkategória díjazottja *Pikó András*.